

community

Novoapostolska Crkva širom svijeta

02/2025/HR

Pobjeda nad strahom

Uvod
Svršeno je!

Služba Božja:
S Isusom možemo
pobijediti strah

Crkveni nauk:
Tumačenje Božje volje na
pravi način

Novoapostolska Crkva
International

Svršeno je!

Uopće si ne možemo zamisliti što se je zbivalo u srcu našega Gospodina Isusa kada je na križu izgovorio: „Svršeno je!“ (Iv 19,30).

Isus je u Getsemanskom vrtu razgovarao s Ocem želeći mu reći kako se osjeća. Činio je to sa spoznajom da je Bog svemoćan, sveznajuć i savršen, a prije svega sa spoznajom da ga Bog ljubi. No kao pravi čovjek Isus je također osjećao strah zbog onoga što ga je imalo zadesiti. Nije bio nadčovjek. U njemu se je odvijala teška bitka, nakon koje je odlučio vjerovati Bogu rekavši: „Ali ne moja, nego neka bude volja tvoja!“ (Lk 22,42). Znao je koja je Očeva volja i želio ju je slijediti do samoga kraja.

Na križu je Isus osjećao da ga je Bog napustio. To ga je boljelo više od njegovih rana. No taj osjećaj nije doveo u pitanje njegovo povjerenje u Boga. On je, naprotiv, u Božje ruke stavio čitavog sebe. Isus je, u trenutku svoje smrti, mogao izgovoriti: „Svršeno je!“ Bog je uslišao njegove molbe i dao mu je snagu da svoje poslanje ispuni na savršen način.

Ostanimo povezani s Bogom onako kako je to bio Isus. Povjerimo mu sve, ali zaista sve: svoje radosti, svoje brige, svoje strahove, svoja pitanja, svoje dvojbe, svoje želje. Učimo vjerovati Bogu, dakle njegovoj moći, mudrosti i ljubavi. Ponekad ovaj proces učenja nije moguć bez snažnih unutarnjih borbi. Moleći „neka bude tvoja volja“, molimo Boga da nam podari snagu za te borbe. To je molitva koju Bog uslišava.

Srdačan pozdrav, vaš

Jean Luc-Schneider

S Isusom možemo pobijediti strah

Veleapostol Jean-Luc Schneider slavio je je 13. listopada 2024. službu Božju u San Franciscu (SAD)

Ivan 14,1

*Neka se ne uznemiruje srce vaše!
Vjerujte u Boga i u mene vjerujte!*

Dragi braćo i sestre! Naslov programa koji sam dobio za današnji dan glasi: Bogu hvala! Prošle sam nedjelje u Njemačkoj slavio službu Božju zahvale za žetvu. Slaveći Dan zahvalnosti za žetvu, na poseban način zahvaljujemo Bogu, našem nebeskom Ocu. Prinosimo mu posebnu žrtvu, slavimo posebnu službu Božju i pjevamo zahvalne pjesme. No zapravo imamo svake nedjelje i svakoga dana razlog za zahvaljivanje Bogu, našem Stvoritelju. On nam daje sve što nam je potrebno za svakodnevni život. Nije dovoljno samo reći „hvala“ i prinositi žrtve. Trebali bismo koristiti darove koje nam je dao naš nebeski Otac za činjenje dobra. To je predivan način da zahvalimo Bogu, Ocu i Stvoritelju.

Zahvaljujemo Bogu, Sinu, za njegovu žrtvu, za njegovo učenje, za njegovu Crkvu koju je osnovao i za apostole koje nam je poslao. Otvorio je čovjeku put ka spasenju. Naši se grijesi mogu oprostiti zahvaljujući njemu. Stoga mu možemo zahvaljivati korištenjem darova koje nam je dao. Zahvaljujemo mu što nam oprašta tako da i mi opraštamo bližnjemu. Zahvaljujemo mu za dar Crkve i apostolata sudjelovanjem na bogoslužjima i prihvaćanjem onoga što nam dolazi od njega.

Zahvaljujemo Bogu, Duhu Svetomu, koji nam omogućava da postanemo novo stvorenje u Kristu i da postajemo slični Kristu. Iskoristimo ove darove da činimo dobro i pripremimo se za Kristov ponovni dolazak.

Danas je pred nama vrlo zanimljiva biblijska riječ. Kad pronađem biblijsku riječ za bogoslužje, uvijek prvo moram provjeriti je li korištena u posljednjih nekoliko mjeseci i funkcionira li na svim jezicima. Pritom sam otkrio da je ova biblijska riječ na različitim jezicima različito prevedena. Na engleskom i na španjolskom glasi: vjerujete u Boga, vjerujte i u mene. Ovo mi je bilo novo jer se na njemačkom i na mom materinjem francuskom kaže s osobitim isticanjem: vjerujte u Boga i u mene vjerujte. Dakle, nije to baš posve isto. Oba su prijevoda korektna, grčki se izvorni tekst može prevesti na ovaj ili onaj način.

U retcima prije našeg biblijskog odlomka, Isus je učenicima najavio svoju muku i smrt, kao i Judinu izdaju i Petrovo zatajenje. To je njegove učenike uznemirilo. Što to sve treba značiti, pitali su se. Zatim Isus govori: „Neka se ne uznemiruje srce vaše!“ I sada ću upotrijebiti englesku inačicu: „Vjerujete u Boga, vjerujte i u mene.“ Sviđa mi se taj prijevod. Isus je poticao svoje učenike da vjeruju u Boga kako bi se mogli nositi sa svime što se događalo. Ali ne više na način na koji su bili poučavani u svojoj tradiciji. Isus im je otkrio pravu prirodu Boga i njegovu istinsku volju. To je ono u što trebaju vjerovati.

Učenici su bili pobožni Židovi. Za njih se je volja Božja očitovala kroz Deset zapovijedi i kroz Mojsijev zakon. Mislili su da se toga treba držati da bi se Bogu ugodilo i da će tada sve biti u redu u smislu da će čovjek biti blagoslovljen, da će mu tada Bog pomagati, dati mu zdravlje i blagostanje i

čovjek će biti sretan. To je bila tradicionalna židovska vjera u kojoj je Petar odgajan. Kada je Isus rekao da će u Jeruzalemu biti uhićen i ubijen, Petar je rekao da se to ne smije dogoditi. Uostalom, Isus je bio pobožni Židov i slušao je zapovijedi. Bog, dakle, ne može dopustiti njegovu patnju. Isus jasno daje do znanja da to tako neće ići. Staro vjerovanje... S druge su pak strane ljudi vjerovali da Bog kažnjava ljude za neposluh. To je bilo duboko usađeno u vjerovanje židovskog naroda. Ako je netko bio slijep, hrom ili siromašan, to je značilo da je taj čovjek zacijelo bio neposlušna Bogu ili su takvi bili njegovi roditelji. I zato ih je Bog morao kazniti. Jer ako je čovjek slijep, to je zasigurno kazna Božja za nešto loše što je napravio. Takvo što se ne događa

bogobojažnom čovjeku. Nesreća se smatrala Božjom kaznom. Staro vjerovanje...

Ljudi iz izraelskoga naroda bili su uvjereni da su oni izabrani narod i da će Bog pomagati svom narodu u

Iskoristimo ove darove da činimo dobro i pripremimo se za ponovni Kristov dolazak)

borbi protiv njegovih neprijatelja koji su vjerovali u druge bogove. Bog je, prema njihovom shvaćanju, mrzio neprijatelje Izraela i želio im smrt. Svi se grešnici moraju ukloniti, a Bog će im pritom pomagati.

Sjetimo se Petra. Kada su vojnici željeli uhititi Isusa, Petar je uzeo mač i jednoga od vojnika odsjekao uho. Staro vjerovanje: Bog pruža pomoć svome narodu u borbi protiv neprijatelja.

Čekali su Mesiju. Vidjeli su da je situacija u Izraelu loša i bili su uvjereni da će Bog njima, izabranom narodu, poslati kralja i obnoviti kraljevstvo Izraela. Zatim bi živjeli u miru i blagostanju i sve bi bilo dobro, kao što je bilo i ranije. Staro vjerovanje...

Isus je rekao: „Vjerujete u Boga, vjerujte i u mene“. Od njih se očekuje da vjeruju u njegovu osobu i njegov nauk jer sa starom vjerom ne bi daleko stigli u situaciji koja predstoji. Isus je više puta rekao otprilike sljedeće: „Govorili su vam ovo i ono, ali ja vam govorim što je prava volja Božja. Božja je volja da vjeruješ u mene, da vjerujete u moje učenje, da vjerujete da sam poslan od Boga, da vjerujete u moju žrtvu, da vjerujete u moj put spasenja. Božja je volja da ljubimo Boga i svoje bližnje. Činite tako i Bog će vas blagosloviti.“

Ali Isus je također jasno rekao da Božji blagoslov nije ono što su ljudi zamišljali poučeni svojim starim vjerovanjima. Isus nije došao izliječiti sve hrome i slijepce. Nije došao rješavati zemaljske probleme ljudi

Došao im je dati vječni život, vječno zajedništvo s Bogom u njegovom kraljevstvu, gdje više neće biti zla ni grijeha. To je Božja volja. Želi nas osloboditi od vladavine zloga i povesti nas u svoje kraljevstvo.

A što ako ne slijedimo Božju volju? Isus je učio da Bog zbog toga neće nikoga kazniti ili ubiti. Bog ne kažnjava. Čak i ako ljudi odluče ne slušati ga, ako ne slijede Isusa Krista, Bog ih i dalje voli. Voli ih bezuvjetno. Što god da čovjek čini, Bog će ga uvijek ljubiti jednakom ljubavlju. Nikada neće čovjeku okrenuti leđa.

No što je s našim neprijateljima? Isus je također učio svoje učenike da njihovi neprijatelji nisu oni koji vjeruju u nešto drugo, koji štiju drugog boga. Pravi neprijatelji nisu grešnici, već grijeh i zlo. No on je htio da učenici vjeruju da će on pobijediti zlo i pomoći svojim da nadvladaju zlo. Tada će, kako je obećao, ponovno doći i povesti ih u svoje kraljevstvo koje nije s ovoga svijeta. Ono je u nebu kod Boga.

To je sve ono što je Isus mislio kad je svojim učenicima rekao da je dobro da vjeruju u Boga, ali da trebaju vjerovati i u njega i u njegovo učenje. Trebaju vjerovati u Boga kakvog im je Isus objavio. Jer tada će se moći nositi sa situacijom koja ima uslijediti.

Toliko o poučavanju učenika. Ista ta riječ vrijedi i za nas danas i ovdje: „Neka se ne uznemiruje srce vaše! Vjerujte u Boga i u mene vjerujte!“ Ni mi ne razumijemo uvijek što se događa i to u nama stvara nemir.

Ponekad se čak plašimo. Ne znamo kako se postaviti prema nekoj situaciji. Ovoga nam jutra Isus govori: „Neka se ne uznemiruje srce vaše! Vjerujte u Boga i u mene vjerujte!“

Ponekad je uznemirujuća spoznaja da čak i vjernici morati podnositi patnju. Dali ste sve od sebe, vjerni ste, služite Gospodinu, prinosite žrtve i pomažete bližnjima. I onda se pitate: Zašto moram podnositi sve te muke? Zašto ništa u mom životu nije kako valja? Zašto to Bog dopušta? Je li to kazna? Ne razumijemo Božje putove. Mogu vam reći da se i sam često tako osjećam. Pitam Boga: „Što to sad činiš? Što je smisao svega ovoga?“

Duh Sveti nam govori: „Vjeruj u Boga!“ Ali ne na način koji je svojstven starom vjerovanju. Jer očigledno je da staro vjerovanje, prema kojem ćeš biti blagoslovljen, sretan i zdrav ako si dobar, ljubazan i vjeran, ne funkcionira. Vjeruj u Krista i vjeruj Kristu. Krist je bio ljubljeni Sin Božji, no sjetite se kako je propatio! Premda te Bog ljubi, to

ne znači da nikada nećeš patiti. Božja ljubav čini nešto drugo. Božje je ljubav pomogla Isusu nadvladati i pobijediti situaciju u kojoj se našao, pomogla mu je da ostane vjeran i da postigne vječni život.

Dragi braćo i sestre, žao mi je, ali nema objašnjenja za vaše nevolje, za kušnje koje morate prolaziti. Ne mogu vam reći zašto morate prolaziti kroz ovu ili onu životnu situaciju. Ja to ne znam. No vjerujte učenju Isusa Krista! Ljudima je rekao da ih Bog ljubi. Vjerujte mu!

Ako se borite sa životnim nedaćama, to ne znači da vas je Bog zaboravio. Ne znači da vas je odbacio. Vjerujte mu. Želi vas konačno i potpuno osloboditi od zloga i od smrti. Želi vas povesti u svoje kraljevstvo. Vjerujte Isusu i vjerujte u njegov nauk. Vjerujte Isusu i vjerujte u njegovu ljubav. Na kraju ćete vidjeti da vas je Bog zaista uvijek ljubio velikom ljubavlju. Vjerujte u Boga. Vjerujte u Krista kao u osobu i kao uzor. Kako je Bog ljubio njega, tako ljubi i tebe.

Bog ljubi i one koji ne slijede Isusa Krista. Voli ih bezuvjetno

**Apostol Arnaud Martig proglašen je pomoćnim
okružnim apostolom za apostolski okrug Kanade**

Ponekad smo uznemireni kad vidimo što se sve u svijetu događa. Imamo dojam da moć zloga diljem svijeta sve više raste i da se dešava sve više loših stvari. Što trebamo činiti? Vjerovati u Boga, ali vjerovati i u Krista! Primjećujem da neki kršćani misle da je nesreća u svijetu posljedica činjenice da ljudi više ne slijede Božju volju. Dakle, svi bismo trebali slijediti Božja pravila i zakone. Neki onda gledaju u Bibliju i zapisuju sva pravila koja se u njoj mogu pronaći. A ako treba, izmislit će i nova pravila pa će govoriti: „Ako učiniš ovo, ako učiniš ono, onda će te Bog blagosloviti, tvoji problemi će nestati, sve će biti u redu i svijet će biti bolje mjesto...”

To mi je problematično jer dolazi iz onog starog vjerovanja. Vjeruj u Boga, ali molim te, vjeruj i u Isusa Krista! On nam je rekao da se nećemo spasiti ako samo slijedimo zapovijedi. To nije funkcioniralo. Da bi netko bio spašen, mora se nanovo roditi iz vode i Duha i suobličiti se s Kristom. Moraš naučiti voljeti Boga i svoje bližnje na pravi način, a da bi to mogao, morat ćeš se promijeniti. Jednoga će dana Isus ponovno doći te će one koji su se trudili postati poput njega uzeti k sebi i odvesti ih u kraljevstvo Božje. To je spasenje.

A to nema nikakve veze s time da se pridržavamo čitavog niza zakona i zapovijedi. Želim reći da mnogi ljudi poštuju zakone, ali kakvi su u svojim srcima? Kakva je njihova ljubav prema bližnjima? Kod mnogih ćemo primijetiti da što više poštuju zakone to manje ljubavi imaju, to manje prihvaćaju druge koji te zakone ne poštuju. To nikako nije pravi put. Moramo postati poput Isusa Krista i slijediti put koji nam pokazuje, slijediti njegovo evanđelje, njegove apostole, njegove sakramente. To je put do spasenja i do vječnoga života. Vjeruj u Boga, ali molim te, vjeruj i u Isusa Krista i u njegovo učenje!

U jednoj prispodobi Isus govori o kukolju u žitu. Taj nas kukolj također može uznemirivati. Postoje stvari u Crkvi koje ne valjaju, vidim to i sam. Ima ljudi koji misle da se oni koji se ne ponašaju kako treba trebaju ili promijeniti ili otići iz Crkve. Misle da Crkva takvo ponašanje ne bi smjela tolerirati. A tu ja onda moram postaviti pitanje: „Jesi li siguran

da su njegovi ili njeni grijesi veći od tvojih? Koliko ti je puta Bog dosad rekao da se trebaš promijeniti?“ Zamisli da ti Bog dođe i kaže: „Ili se promijeni ili idi!“ Ja vam kažem da bi crkve bile prazne. Sa sigurnošću vam mogu reći da ja ne bih bio ovdje.

Vjeruj u Boga, ali vjeruj i u Isusa Krista. Isus Krist nas je poučavao da se trebamo držati zapovijedi, ali da, prije svega, trebamo ljubiti Boga i ljubiti bližnjega. Bog ljubi tvoga bližnjega iako se ovaj ne mijenja. Božja je ljubav bezuvjetna, on želi da ti voliš svoje bližnje čak i ako se oni ne žele mijenjati. Pokaži im, pokaži Bogu, pokaži ljudima da si u stanju ljubiti kao Isus Krist, da možeš ljubiti i grešnike koji se ne žele promijeniti.

Isus je čak rekao da neka ljubimo svoje neprijatelje. Upravo je to očekivao od svojih učenika. Očekivao je posve bezuvjetnu ljubav. Bog ljubi grešnike, ljubiti će ih do samoga kraja. On želi da mi postanemo poput Krista i da ljubimo na jednak način. Razumijete li što time želim reći? Ova ideja da se ljudi trebaju ili promijeniti ili otići, definitivno je u suprotnosti s evanđeljem Isusa Krista. To nije prihvatljivo. Vjerujte u Boga i vjerujte u Krista.

Također bi nas moglo uznemiriti kada vidimo da je Novoapostolska crkva, na čijem su čelu apostoli, na nekim mjestima sve samo ne uspješna. Toliko je mnogo drugih crkava ili zajednica koje su puno uspješnije i imaju mnogo više članova. Je li naš nauk uopće ispravan? Je li u skladu s voljom Božjom? Možda bi trebalo potražiti drugu crkvu?

Okružni apostol Michael Deppner

Apostol Karl Orlofski

Okružni apostol John Schnabel

Koliko je bio uspješan? Na kraju ih je tek nekolicina stajala podno njegova križa. Drugi su rekli da je izgubio. Bog, po svojoj prilici, nije bio uz njega. Isus je bio sam i ubijen je.

Znamo kako je ta priča završila. Isus Krist je bio pobjednik. Da, ali ubili su ga. Da, bio je sam. No pobijedio je i nitko ga nije mogao spriječiti da dovrši svoje djelo i da čovječanstvu donese spasenje. Vjerujte u Boga, vjerujte u Isusa Krista. Obećao je da će ostati uz svoju Crkvu i svoje apostole do kraja i da će dovršiti djelo koje je u nama započeo. Vjerujemo u to, iako se Crkva prema ljudskim mjerilima čini slabom. Poslao je svoje apostole da objave njegovu volju, da dijele njegove sakramente i da pripreme Kristovu zaručnicu. Vrijednost toga nauka ne možemo mjeriti brojem članova. To bi bilo apsurdno. Ako tako gledamo, onda je i Isus trebao odustati.

On je uspio jer je vjerovao svome Ocu. Crkva će biti savršena kada se pouzdamo u Isusa i Boga. Isus je poslao svoje apostole i obećao: „Ne brinite se jer ja ću pripremiti svoju Zaručnicu i uzet ću je k sebi.“ Uzđajte se u Isusa Krista i ne dopustite da na vas utječe prividan uspjeh drugih. To nije bit niti smisao. Smisao je spasenje, ono je najvažnije.

Ne znam koliko je ljudi koji danas u ovoj zemlji žive predodređeno da budu dijelom Kristove Zaručnice. Znam samo da bi Isus želio da ti budeš među onima koji će biti dijelom Zaručnice. I da ćemo, ako vjerujemo u Boga i do kraja vjerujemo u Krista, postati dijelom Zaručnice Kristove. To je posve sigurno. Ne uznemiruj se. Vjeruj u Boga. Vjeruj u

Krista i vjeruj Kristu.

I još zadnja misao. Ponekad nas muči činjenica da ne možemo zamisliti da postanemo onakvi kakve nas Krist želi. Kad promotrimo sebe, svoje slabosti, koliko nam je teško vršiti Božju volju i ponašati se kako Isus želi, praštati, ljubiti, nadilaziti svoje slabosti kako on želi, tada shvatimo da to nikada nećemo postići.

Vjeruj u Boga i vjeruj u Krista! Pozvao te je, odabrao te je i govori ti da te nikada neće napustiti. Želi da u vječnosti budeš s njim. I dok god ga odlučno i čvrsto u vjeri slijediš, on će ti pomagati. Samo svojim snagama nećemo doseći savršenstvo. No on će nas učiniti savršenima.

Jedino što nas moli je da ostanemo vjerni, ponizni i da ljubimo. Dajmo sve od sebe da povećamo svoju ljubav prema Bogu i svojim bližnjima i pouzdajmo se u njegovu milost. Ono što ne možemo sami, on će učiniti umjesto nas.

SREDIŠNJA MISAO

Vjerujemo u Boga i u Isusovo učenje, Bog daje vječni život onima koji vjeruju u Krista i slijede ga. Pouzdajemo se u Kristovu ljubav, ljubav njegove Crkve i vjerujemo njegovim apostolima.

Pravilno tumačenje Božje volje

Središte bogoslužja je naviještanje Božje riječi. Ali čak i ako se propovijeda svojim riječima, propovijed ne smije biti proizvoljna. U ovom doktrinarnom razmatranju Veleapostol pojašnjava čega se treba držati da bi propovijedanje evanđelja bilo ispravno.

Katekizam opisuje ispravno naviještanje evanđelja kao značajku apostolata (KNaC 6.4.2.3). Gospodin je poslao apostole i naložio im da poučavaju. Vođeni snagom Duha Svetoga trebaju naviještati evanđelje o rođenju, životu i djelovanju, smrti, uskrснуću, uzašašću i ponovnom dolasku Isusa Krista.

Kad apostol zareduje crkvene službenike, daje im, u sili Duha Svetoga, ovlast da ispravno propovijedaju Božju riječ. Od tog trenutka zaređeni crkveni službenik može propovijedati evanđelje u bogoslužjima i prenositi Božju riječ u pastoralnim posjetima.

Usklađenost s Biblijom

Naviještanje Riječi ispravno je samo ako je u skladu s Biblijom, osobito s riječima Isusa Krista onako kako su nam predane u Novom zavjetu.

Usklađenost sa Svetim pismom ne znači da je riječ o strogo pridržavanju doslovnog značenja Svetoga pisma. Zapravo se radi o tome da ostanemo vjerni poruci evanđelja. To se može postići samo ako se biblijski tekstovi tumače u svjetlu Duha Svetoga.

Mi vjerujemo da Sveto pismo potječe od Boga. To vjerujemo zato jer je Bog, odnosno Duh Sveti, inspirirao autore. Na različite knjige od kojih se Biblija sastoji utjecali su i sami autori i povijesna razdoblja u kojima su napisane. Kroz spomenute tekstove doznajemo o

- “znanstvenim” spoznajama nekog konkretnog povijesnog razdoblja: u Starom zavjetu Zemlja se smatra središtem svemira, oko koje kruže Sunce i Mjesec. Evanđelja, na primjer, prikazuju epilepsiju kao manifestaciju zlog duha.
- društvenom ustroju i običajima nekog razdoblja: Pavao, primjerice, ne problematizira ropstvo. Doznajemo i da muškarci imaju kratku, a žene dugu kosu.
- osobnosti i namjerama autora nekoga od evanđelja: Matej želi uvjeriti Židove da se Stari zavjet ispunio u Isusu. Marko se poganima obraća prilično jednostavnim jezikom, dok se Luka kulturnim ljudima obraća književnim jezikom te također naglašava važnost žena i siromaha.

Za razumijevanje Biblije važno je u obzir uzeti

ljudski faktor. Zanemarimo li ovo načelo i ograničimo li se samo na doslovno značenje biblijskog teksta, može se desiti da će naša tumačenja biti proturječna. Crkva je u 17. stoljeću osudila Galilea Galileija jer je naučavao da se Zemlja okreće oko Sunca. Što se tiče Rima, trebalo se pridržavati biblijskih tekstova (Psalam 93:1, 104:5; Jošua 10:12, 13), prema kojima Sunce kruži oko Zemlje!

Budući da je nadahnuo Sveto pismo, jedini koji može otkriti njegovo pravilno razumijevanje je Duh Sveti. Bog je poslao Duha Svetoga kako bi ljudima očitovao svoju volju i omogućio im pristup spasenju. Kažu da se Galileo branio objašnjavajući da Duh Sveti nije poslan da nas pouči o kretanju Sunca i Mjeseca, već da nas učini Isusovim učenicima. Ako Bibliju čitamo u svjetlu Duha Svetoga, onda nam ona pokazuje put prema spasenju. Biblija nije zamišljena da zamijeni znanost niti da ponudi konkretne pravne modele odnosno da regulira život u društvu.

Isus je učenicima iz Emausa objasnio da se Stari zavjet mora tumačiti polazeći od njega (Luka 24,27.44.45). Stari zavjet je za nas od posebne važnosti kada odgovara evanđelju onako kako ga donosi Novi zavjet.

Vjerujemo da je apostole kao „upravitelje otajstava Božjih“ (Prva poslanica Korinćanima 4,1) Isus Krist ovlastio za tumačenje Svetog pisma. Vođeni Duhom Svetim približavaju nam one biblijske sadržaje koji su presudni za naše spasenje.

Usklađenost s crkvenim naukom

„Propovijedanje Isusovih apostola koji danas djeluju temelji se na učenju Svetoga pisma. Kada je riječ o njihovoj zadaći poučavanja, oni su vođeni Duhom Svetim. [...] Osim toga, Duh Sveti daje apostolatu nove uvide u Božje djelovanje i njegov plan spasenja koji, iako nagoviješteni u Svetom pismu, još nisu u potpunosti otkriveni. Važan primjer za to je nauk o posredovanju spasenja za pokojne. Odgovornost Veleapostola je, na temelju njegove učiteljske ovlasti, naviještati takve objave od Duha Svetoga i proglasiti ih obvezujućim naukom Novoapostolske Crkve“ (KNaC 1,3).

Novoapostolski se nauk stoga temelji se na onome što je zapisano u Bibliji, a ponekad je produbljen uvidima koji dolaze od Duha Svetoga te ih Veleapostol proglašava doktrinom. Jasno je definiran u Katekizmu Novoapostolske Crkve i tumači se putem službenih priopćenja Crkve. Propovijedi službenika Novoapostolske crkve su

ispravne i apostolske jedino ako su u skladu s ovim naukom.

Nadahnuti Duhom Svetim

Duh Sveti nam naviješta riječ Isusa Krista koja vrijedi za sva vremena (Marko 13,31). Ispravno propovijedanje evanđelja ne samo da govori o spasenju, već i daje spasenje. Ako apostoli i crkveni službenici koje su oni zaredili propovijedaju evanđelje na ispravan način, Bog potvrđuje njihove riječi.

Stoga je ključno da se svi crkveni službenici koji su pozvani ispravno propovijedati Riječ i sami posvete kako bi mogli razumjeti poruku Duha Svetoga i prenositi je na valjan način. No budimo svjesni da ćemo, unatoč naporima da sebe posvetimo, uvijek ostati nesavršeni.

I premda nas nadahnjuje Duh Sveti, naša propovijed ne može biti savršena u onom smislu da na savršen način i isključivo izražava volju Božju. U našoj se propovijedi uvijek odražavaju i naša osobnost i naš život jer je mi oblikujemo kao što su biblijske tekstove oblikovali njihovi autori.

Pojasnit ću ovu misao dvama primjerima.

Prvi je onaj apostola Pavla, koji samcima i udovicama u Korintu savjetuje da se ne žene (Prva poslanica Korinćanima 7,8). On sam nije oženjen i vjeruje da je to način da se čovjek bolje pripremi za Gospodinov ponovni dolazak (Prva poslanica Korinćanima 7,32.34). Također smatra dobrim ako muškarac nema seksualne odnose (Prva poslanica Korinćanima 7,29). Iako jasno daje do znanja da u tom pogledu nije primio zapovijed od Gospodina (Prva poslanica Korinćanima 7,25), on se ipak, za to svoje mišljenje, poziva na nadahnuće Duha Svetoga (Prva poslanica Korinćanima 7,40). Povijest ga je demantirala.

- Da su svi kršćani slijedili njegove savjete, ne bi imali potomaka i Crkva ne bi mogla opstati.
- Danas nikome ne bi palo na pamet dovoditi u pitanje predanost oženjenih muškaraca i žena koji u Crkvi služe Gospodinu.

Drugi primjer je onaj Veleapostola Bischoffa. Čvrsto je vjerovao u Gospodinov skori ponovni dolazak i bio je uvjeren da će se Isus vratiti za njegova života. Koliko god to bilo časno, danas znamo da ovo osobno uvjerenje nikada nije smjelo biti uzdignuto na razinu doktrine.

U oba je ova primjera poruka koja dolazi od Duha Svetoga bila jednaka: „Gospodin dolazi uskoro, budite pripralni!“ Ta poruka uvijek vrijedi! No oni koju su tu poruku prenosili dodali su svoje osobno mišljenje koje se nije potvrdilo.

Nije uvijek moguće, a nije niti poželjno, izbaciti iz propovijedi sve osobne osjećaje. Samo budimo sigurni da pravimo razliku između propovijedanja

evanđelja, koje proizlazi iz naše službene ovlasti i naših vlastitih misli, koje mogu, ali i ne moraju biti na naročito dobrim temeljima.

Također se događa da duhovnik bolesnom čovjeku obeća da će ozdraviti. Riječ je o obećanju koje odražava suosjećanje i želju da se bolesnika ohrabri. U ovom se slučaju duhovnici ne mogu pozvati na službenu ovlast čijim je dijelom ispravan navještaj Božje riječi. Gospodin nas šalje da vjernike tješimo, da jačamo njihovu vjeru i da ih pripremamo za njegov ponovni dolazak. Ne šalje nas da činimo ili naviještamo čuda.

Također treba napomenuti da posvećivanje nije samo dužnost crkvenog službenika koji je pozvan propovijedati. I sami se vjernici moraju posvećivati kako bi im dobra propovijed evanđelja mogla biti na najveću moguću korist. Kada dopuste da ih vodi Duh Sveti, mogu shvatiti istinu koju donosi evanđelje unatoč ljudskim nedostacima koji mogu biti vidljivi iz propovijedi. Tako jača njihova vjera, a njihove se duše pripremaju za ponovni Kristov dolazak.

ZAKLJUČAK: Ređenjem službenici Crkve dobivaju ovlast da naviještaju evanđelje na pravi način.

Ispravno propovijedanje Božje riječi karakterizira propovijed u skladu s evanđeljem i naukom Novoapostolske Crkve. Novoapostolski nauk proizlazi iz tumačenja Svetoga pisma od strane apostola u sili Duha Svetoga. Govorimo o nauku koji je Veleapostol definirao i definitivno utvrdio odnosno koji se jasno očituje kroz javne istupe Crkve, a osobito u Katekizmu.

Crkveni službenici moraju sebe posvećivati da bi spoznali Božju poruku i da bi je prosljeđivali nenarušenu i autentičnu. Zajednica vjernika se mora posvećivati da bi mogla primati poruku Duha Svetoga i snažiti se njome.